

[Hilmar Baunsgaard.]

med SF lade udgå meddelelse mandag eftermiddag om, at nu har man besluttet, at det hele ingenting betød. Uden forsøg på at orientere andre, som forhåbentlig og formentlig og forventelig, kan jeg forstå, fulgte så meget med i dagspressen, at de dér kunne læse det. Det er ikke en fremgangsmåde, der giver tillid, og det er klart, at når en sådan tillid ikke er til stede, forøges de reelle sparemuligheder ikke, så formindskes — det ved alle og ikke mindst regeringsmedlemmerne — de reelle muligheder for, at tinget kan gøre det, som hr. Poul Dam nu i dag igen appellerer til i samme ånd og i samme gode sprog, som han gjorde det ved første behandling: hvornår vil dette ting gøre noget i fællesskab? Ja, hvornår vil dette ting gøre noget i fællesskab? Står vi ikke i den situation, at det er de tre partier, man nu appellerer til, der har erklæret, at de vil? Det er oven i købet dem, der har stået ved det, medens de, der appellerer i dag, var de første, der, man må sige, stak halen mellem benene. Det udtryk er jo rigtigt, for ingen kan være i tvivl om, at upopulært er det, når der skal skæres, som de besparelseskra, der er stillet op, nødvendiggør. Og hvad er da opgaven? Også dér er vi, synes jeg, så heldige, at den er formuleret af regeringen selv.

Jeg går fortsat ud fra, at økonomiministeren taler på regeringens vegne, når han fremlægger økonomiske vurderinger, og hvis det er rigtigt, så har økonomiministeren og dermed regeringen selv stillet op, at det, der er nødvendigt, hvis man skal undgå nye skatteforhøjelser, er beskæringer i de offentlige budgetter, først og fremmest i statsbudgettet, af en størrelsesorden på mindst 2 milliarder kr. på årsbasis. Og hvad er det så, man står med af resultat efter mandagens handlingsforløb? Det er maksimalt 500 mill. kr. Så er det, jeg spørger: hvori består da de reelle sparemuligheder? Jeg beder hr. Poul Dam, og jeg beder statsministeren, jeg beder alle om nu at vurdere på baggrund af mandagens handlingsforløb: hvor vil man finde de 1½ milliard kr., man selv har angivet at mangle stadig væk? Havde man, når alt kommer til alt, råd til at spille det spil, statsministeren nu forsøger ved på en ikke særlig værdig måde at sige: det var os, der ikke ville være med til det, som vi ved er

socialt uretfærdigt, selv om han selv var med i indstillingen. Man ved jo, at ingen vil være med til det, fordi de ønsker det. Så kan man sige: ja men har jeg da ret i, at dette samfund ikke i situationen kan være tjent med en yderligere stramning af skatterne? Også her kan man med fordel ty til læsning af socialdemokratiets valgprogram. Jeg må gå ud fra, at man dog endnu ikke er længere fra valget, end at man stadig vedkender sig væsentlige udgangspunkter for dette valgprogram. Erfaringerne har, skriver man i programmet, under VKR-regeringen vist, at en for voldsom stramning af skatterne fører til resultater, der er til skade både for opsparringen og for industriens afsætning på hjemmemarkedet. Mange forbrugere har reageret mod den voldsomme skattestramning. Derfor må man vel gå ud fra, at det ikke er det, man vil, men ender man så ikke med at måtte sige: det gode, jeg vil, det gør jeg ikke, men det onde, jeg ikke vil, det tvinger jeg mig selv til at gøre?

Og så er jeg nødt til at gøre én tilføjelse til. Skal der være alvor i disse opfordringer både fra SF-talsmænd og fra regeringstalsmænd, til, at dette ting nu i fællesskab for en gangs skyld skulle gøre et alvorligt forsøg på at løse nogle af de fundamentale økonomiske problemer, så bør statsministeren indstille sig på, at den af ham mere og mere tydeligt anvendte metode: at give de partier, han inviterer til at tage del i det samme arbejde, en tydelig forskelsbehandling med hensyn til information, ikke er holdbar. Hvad ligner det oprigtig talt, at fem partier sidder sammen i erklæret enighed og med en fælles opfordring fra regeringen, og statsministeren så kun finder det fornødent at informere de to om, at han har tænkt sig at sige, at det hele ikke gjaldt. Hvordan skal man under sådanne politiske samarbejdsvilkår nå frem til det mål, som hr. Poul Dam så rigtigt stillede op i dag? Hvornår vil dette ting tage sig sammen? I og for sig er det så meget mere forbavsende, beskæmmende og trist, og hvad der i øvrigt kan siges, at regeringen valgte at optræde, som den gjorde i mandags. For man ved, at i denne folketingssamling er der i modsætning til de fire foregående tale om en opposition, der er villig til at tage et ansvar på sig, hvor upopulært det end må være, men skal man så finde sig i, at statsministeren og andre